

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLIER, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 12 NOVEMBER.

Gemeente kiezing.

De heeren kiezers der stad Tongeren zijn zamengeroepen op vrijdag 25 november, om over te gaan tot de kiezing van een lid van den gemeente raad in vervanging van M. den schepen Stevens, overleden.

Het kiescollege is verdeeld in twee sectiën. De eene bevattende de kiezers der Maastrichterstraat, van het klooster, van de Hasselstestraat, van de straat voor het hospitaal, van de Moorestraat, van de Preekheerenstrant, van de Kielestraat en van al de huizen gelegen buiten stadsmuren, zal zich vergaderen in de groote zaal van het stadhuis.

De tweede sectie bevattende de kiezers der overige straten der stad in de zaal van het vredegericht.

Een groot getal kiezers, die openbare belangen onzer stad ter harte nemende, hebben de kandidatuur voor de kiezing van den 25 november aangeboden aan M. den advocaat Daris.

Toegevende aan hun verlangen, heeft M. Daris toegestemd zich laten op den rang te stellen.

Zijne bestuurlijke kennissen waarvan hij blijken gegeven heeft in het volbrengen der verschillende mandaten die hem toevertrouwd zijn geweest zoowel als de grondige kennissen die hij bezit der noodwendigheden van handel en nijverheid, alles beveelt hem aan den keus onzer medeburgers.

Wij verzoeken dus alle kiezers op hunne stembriefjes den naam te schrijven van

CONSTANT DARIS, advocaat.

Naar Beverloo.

Wij hebben naar een blad van Brussel, de tijding meêgedeeld, zegt de *Beurzen Courant*, dat generaal Renard, de nieuwe opperbevelhebber der belgische burgerwacht, het voornemen heeft, de burgersoldaten ieder jaar voor eenige weken naar het kamp te zenden.

Men kan denken, hoe zulke tijding door de belanghebbenden onthaald wordt. Huis en handel, rering of bediening laten staan, den soldatentenne aantrekken, het geweer schouderen en het refrein van: *le noble métier des armes* opredunen — dat zal inderdaad plezierig zijn!

Welke goede ziel heeft M. den generaal het denkbeeld ingeblazen, om het militarism, hetwelk ten onzent nooit populair was, tot zoo-

verre te versterken, dat ook de burger van zijne persoonlijke onafhankelijkheid zal moeten afstand doen, en gedurende zekeren tijd van 't jaar van zijne vrijheid zal beroofd zijn? Wie heeft hem vooral de personen aangewezen, om deel te maken van de commissie ter herinrichting der burgerwacht? Stellig is het een vijand van het ministerie geweest, die niets anders in 't oog heeft, dan het bewind bij de burgerij hatelijk te maken, en het land nieuwe, ontzaglijke uitgaven op te leggen.

De liefhebbers van de militaire parade denken waarschijnlijk niet aan den kwellenden last, dien hunne schoone plannen den landgevoel zal veroorzaken; is voor hen het soldatenspel een feest, voor den burger staat het gelijk met eene kastijding. Nu aan onze grenzen oorlog gevoerd, en de zelfverdediging als eene noodzakelijkheid erkend was, denken zij hunne overdrevene ontwerpen gemakkelijk te kunnen doen doorgaan, overtuigd van de waarheid des spreekwoords: » men moet het ijzer smeden, terwijl het heet is. »

Onder alle opzichten is het ontwerp om de burgerwacht eenigerwijze aan 't leger gelijk te stellen, beklagenswaardig, en de uitwerking ervan zouden ons land stellig noodlottig zijn. Wij durven voorspellen, dat in geheel België geen enkel dagblad het op zich zal nemen dergelijk plan te verdedigen.

» Onze volkszijdigheid legt ons ten plicht op, dat wij die zelve kunnen doen eerbiedigen; in den aanvang van den tegenwoordigen oorlog wezenlijk bedreigd, was ons leger sterk genoeg om de vijandelijke partijen — de ontzaglijkste in getal, welke nog tegenover elkander hebben gestaan — op behoorlijken afstand van onze grenzen te houden. Welnu, wat voor ons leger in 1870 mogelijk was, zal het natuurlijk ook later kunnen doen, en alle versterking van het militarism is dan wel volkomen nutteloos.

Onze burgerwacht heeft, met hare tegenwoordige inrichting, reeds diensten bewezen; in Vlaanderen en in het Walenland heeft zij meer dan eens de openbare orde gehandhaafd of hersteld. Dit is, ja! eene schoone rol, doch zij heeft niet verzuimd te worden. Zij, die haar willen uitbreiden, kunnen slechts tot resultaat bekomen haar te ondermijnen; want zoo er reeds nu stemmen zijn opgegaan om haar afbreuk te doen, wat zal het dan zijn, wanneer de burger aan 't militair regiem zal onderjukt worden, wanneer hij in het kamp van zijne familie, zijne belangen en zijne vrijheid zal moeten afstand doen?

Wij hopen, dat er in gansch het land een krachtige weerstand tegen het plan van onzen Renard zal ingericht worden; een algemeen

petitionnement tegen de ijdele zucht voor parades en... nieuwe lasten en nieuwe knevelarijen zou den gulden droom van de bewonderaars eener burgerarmee, op zijn pruisisch kunnen schadeloos maken.

Kieshervorming.

M. de minister van binnenlandsche zaken heeft in de zitting der Kamer van verleden donderdag een wetsontwerp nedergelegd, hetwelk aanzienlijke veranderingen toebrengt aan de kieswetten. Ziehier de voornaamste schikkingen der nieuw voorgestelde wet:

1° Voor de gemeente kiezingen, vermindering van den kiescijns tot tien franken voor alle gemeenten.

2° Voor de provinciale kiezingen, vermindering van den kiescijns tot twintig franken.

3° Voor de kiezing van de leden der wetgevende Kamers zal de balloteering niet kunnen plaats hebben na 5 uren 's avonds van den 1° maart tot den 1° september, en na 5 uren in andere tijden van het jaar.

Deze uitbreiding van het kiesrecht schijnt nog niet voldoende te zijn voor sommige radikale leden der Kamer. MM. Baliseaux, Bergé, Boulanger, Couvreur, Dansaert, Defuisseaux, Demeur, de Thuin, Guillery, Haguenaux, Houtart, en Jottrand, hebben gisteren op hunne beurt een voorstel neergelegd strekkende tot den invoer van het algemeen stemrecht en de herziening der art. 47, 53 en 56 der Constitutie.

Dit voorstel schijnt weinig kans van lukken te hebben.

Opheldering van eenige artikels uit de wet over de Kerkgoederen. (Temporel des cultes.)

Wij meenen velen onzer lezers aangenaam en dienstig te zijn met hun eene oplossing voor oogen te leggen, welke een onzer vrienden gedaan heeft op vragen hem gesteld door een lid van kerkfabriek, aangaande sommige beschikkingen welke de wet van 4 Mei 1870 over het bestuur der kerkgoederen inhoudt. Deze verklaring komt des te beter van pas daar de oogenblik nakend is voor de kerkfabrieken om te beslissen of zij, ja of neen, het toezicht (*controle*) door de nieuwe wet daargesteld, zullen aannemen. Onze lezers weten dat de wet hun het recht geeft deze controle te verwerpen. Maar ook iedereen weet dat, indien de kerkfabrieken weigeren hunne rekening en budget aan de goedkeuring te onderwerpen van de permanente Deputatie, zij afzien en verzoeken op eene *onherroepelijke* wijze aan alle hulp of onderstand welke zij anders te verwachten zijn van wege de gemeente, de provincie of den Staat, en dit *zonder dat het in de macht zij van het gouvernement deze vervalverklaring*

in te trekken. Inderdaad, het blijkt uit art. 15 der wet dat de vervalverklaring afgekondigd in een besluit van M. Gouverneur onherroepelijk is, en onveranderlijk, zoodanig dat een kerkfabriek welk van zijn recht vervallen is, wilde het later den minsten onderstand bekomen, *niets zou mogen verkopen van een koninklijk besluit, maar eene toestemming zou moeten afwachten, gedaan door beide wetgevende kamers, bekrachtigd door een koninklijk besluit.*

..... den 22 oktober 1870.

Mijnheer,

Na de onderhandeling met dewelke gij mij vereerd hebt over zekere bepalingen die voorkomen in de nieuwe wet over het bestier der kerkgoederen, heb ik op nieuw die beschikkingen overlezen en overwogen. Dit heeft mij aangezet om de volgende voorstellen neer te schrijven, als zijnde de vrucht van mijn onderzoek.

1° De fabrieken welke voor een jaar, twee, drie of meer jaren hunne rekening of budget aan de Deputatie onderworpen hebben, kunnen altijd naar belieft, deze controle verwerpen zonder anders strafbaar te zijn dan door berooving van allen onderstand die zij van wege de gemeente de provincie of den Staat te verwachten waren.

2° De permanente Deputatie mogen zich ook niet bevoegd achten van de fabrieken wijzigingen of veranderingen *op te leggen*. Gansch hunne taak bepaalt zich hierbij: de rekeningen en budgetten goedgekeurd of afgekeurd terug te zenden. De afkeuring wil niets anders zeggen voor de fabrieken dan dat zij hun recht verliezen op subsidies van gemeente, provincie, en Staat.

Deze twee voorstellen zijn klaarlijk bevat in de letter der wet en in de woordenwisselingen die, bij het verveerdigen derzelve, plaats hadden. Ziehier art. 15 der wet van 4 Mei 1870.

« Art. 15. Indien Rekening en Budget niet » ingezonden zijn op de bepaalde tijdstippen in » art. 1. en 6 dezer onderhavige wet; of nog, » indien de fabriek zich weigerig toont om de » stukken of uitleggingen op te zenden afge- » voerd door de permanente Deputatie, zal » de Gouverneur aan dezelve eene uitnodiging » sturen in een aanbevolen brief en hiervan aan » den Bisschop der diocesen kennis geven » » De fabriek welke binnen de tien dagen na » de ontvangst van dezen brief haar budget of » rekening niet afgeleverd heeft; of die binnen » denzelfden tijd niet de afgevraagde uitleggingen » gen en stukken heeft gezonden, of, aan wie de » deputatie het budget of de rekening terugstuurt » zonder goedkeuring, kan voortaan geene subsidie » meer bekomen, noch van de gemeente » noch van de provincie, noch van den Staat. » » De gouverneur bevestigd die vervalverklaring » ring door een besluit in kennis gegeven aan » den Bisschop, aan de fabriek en aan de belang- » hebbende bestuurders. » » De kerkfabriek of de Bisschop kunnen tegen » dit besluit hun beroep doen bij den koning » binnen de tien dagen na de berichtgeving die » gedaan is. Indien dit besluit binnen de acht » dagen na het beroep (appel) niet ingetrokken »

HET WELKOMFEEST.

Eduard Brémont, de eenige zoon van den rijken bankier van dien naam te Parijs, en een der uitstekendste kweekelingen van de oude kavallerie-school van Saint-Germain, had zijne aanstelling als tweede luitenant in de maand december van het jaar 1813 verkregen, maar met deze te gelijk het bevel van den minister van oorlog ontvangen, om binnen de vier-en-twintig uren zich bij het 10° regiment dragonders te voegen, in 't welk hij was ingelijfd.

Onze jonge man, trotsch op zijne epauletten, had nauwelijks den tijd, om zijnen vader vaarwel te zeggen, zich te laten kleeden in het Palais-Royal, bij den beroemden Walthers, den door de dragonders van de keizerin algemeen begünstigden kleermaker, die het zonnelooze talent bezat; van in éénen dag den sierlijksten uniform te vervaardigen. — om zijne laarzen te koop bij Sakoski, den laarzenmaker van den generaal staf — kortom, binnen acht en veertig uren, nadat hij de school verlaten had, was hij reeds uit de hoofdstad vertrokken, om zijn regement op te zoeken, hetwelk in de omstreken van Langres was gekantonneerd.

Ook had hij niet lang op eene gelegenheid te wachten, ten einde aan zijne dragonders te bezielen, dat hij waardig was, om over hen het bevel te voeren. Eenige dagen na zijne aankomst bevond hij zich reeds tegenover den vijand en de hertog van Treviso. die hem, aan het hoofd van zijn peloton, een eskadron oostenrijksche Uhlanen had zien overvallen, had hem toegezegd, het kruis van het Legioen van Eer voor hem te vragen bij het eerste rapport, dat hij den keizer zoude aanbieden.

Ondertusschen had Eduard nog niet met zijn regement afgedaan. Hij had zijne welkomst betaald aan den vijand, door verscheidene vijandelijke manschappen neêr te sabelen, maar zijn inlijvingsfeest aan de officiers, zijne kameraden, nog niet gegeven; de omstandigheden hadden hem nog niet veroorloofd, om aan dit gebruik te voldoen. Steeds te paard en met den degen in de hand, had Eduard het alleen met beloften kunnen goedmaken, en zich met een uitstel versochood.

Zijne jeugdige kameraden evenwel, die in eenen strijd tegen zoo vele vijanden weinig staat maakten op de toekomst, begonnen reeds te wanhopen aan de verwezentijking van Eduard's belofte, en te meer, daar er sprake was geweest van een ontbijt, waarbij de champagne zou stroomen, en dat geheel zou beantwoorden aan de onmetelijke schatten van den vader van onzen held.

Van zijnen kant bleef Eduard niet in gebreke de beste uitzichten te geven, om aan het ongeduld van zijne medeluitenaants tot bedaren te brengen, had hij bij voorraad reeds een programma van de tafel gegeven, die eenig in hare soort zou wezen. Maar Napoleon, Blücher, Schwartzberg en Platow met zijne Kozakken. lieten de troepen geen oogenblik rust, en een bivak of een geplunderd dorp waren geene zeer geschikte plaatsen voor een ontbijt.

Eduard geloofde een oogenblik aan de mogelijkheid, zijn woord te kunnen houden, toen het kongres van Chatillon eenige rust schiep te beloven. Hij hoopte het van gauscher harte, want het gedwongen uitstel stelde hem bloot aan de eindelooze spottendheid van sommige officieren, en vooral aan de predikatie's van zijnen kapitein, een ouden ijzervreter, die, zeer gehecht aan de aloude gebruiken en overleveringen, geene

schennis of verwaarloozing van dezelve hoognaamd kon verdragen. De kapitein deed Eduard zware verwijten opzichthens zijn gebrek aan eerbied voor de gebruiken in het regiment, en toonde zich zelfs bereid om ook een *dejeuner* aan te nemen, ten einde zijn grondbeginsel niet te schenden. Eduard had echter meer beloofd, en de eigenliefde van den jonkman gedoopte zulk eene schikking niet, die aan zijne kameraden de eer liet van eene edelmoedige opoffering en aan hem de rol van een groot spreker.

Het 10° regiment dragonders maakte een gedeelte uit der kavallerie van den generaal Vernier en vocht dapper bij Champ-Aubert en bij Montmirail. Bij dit laatste gevecht behaalde de kavallerie grooten roem. Eduard en zijne dragonders namen daaraan rijkelijk deel; maar de moêgestreden paarden hadden rust noodig en men was verplicht, bij het slagveld te bivakkeeren, ondanks des keizers ongeduld, om aan Blücher in persoon slag te leveren, wiens voor- en achterhoede hij achtereenvolgens geslagen had. De korrespondentie van Parijs voor het hoofdkwartier bepaalde zich te Montmirail, waar de brieven werden verdeeld. Er bevond zich een bij voor Eduard. Zijn vader beklagde zich in denzelfde bitterlijk over het stilzweigen van zijn zoon, alsof de jonge man tijd had, om te schrijven, en verzocht hem overigens eenig verzoek te doen naar den staat van zijn kasteel Brémont, hetwelk op een kwartier afstand van Montmirail gelegen was, bijaldien het toeval hem in de nabijheid van dit aanzienlijk landgoed bracht.

De bankier legde de levendigste ongerustheid aan den dag voor zijn dierbaar kasteel, welks amblemement hem, zooals hij zich woordelijk uitdrukte, « de oogen uit het hoofd » gekost had. Hij was bovenal bezorgd voor het lot van zijne

kelders, waarin hij een voorraad had van de beste wijnen van Bourgogne en Champagne. Ik heb gefaald in mijne verwachting, voegde de bankier erbij, of liever, ik heb te veel vertrouwen gehad, in het genie van den keizer; het zal te laat zijn, om deze wijnen naar Parijs te doen overvoeren. Eilaas! wat zal van mijne vier duizend flesschen worden?

Eduard glimlachte, toen hij dezen brief van zijnen vader las.

— Daar herken ik hem aan, zeide hij terwijl hij den brief in den zak stak; hij heeft van het hoofd tot de voeten voor zijnen wijn en zijn kasteel.

Hij had reeds den brief zijns vaders vergeten, toen hij aan hoord geklampt werd door zijnen kapitein, die dezen keer hem niet lastig viel met het verwachte *dejeuner*, maar met klachten over het akelige bivak, waar zij nauwelijks eenig hout konden krijgen, om hunne mantels te droogen, die doorweekt waren van den ijskoude regen. De kapitein was niet wel gemust, en zijne wijsbegeerte schiep hem gansch te hebben verlaten, toen Eduard hem, na eene wijle peinzens, eensklaps in de rede viel met deze overhoedsche vraag:

— Kapitein, houdt gij van Champagne?

De kapitein zag Eduard aan met een verwonderd gezicht, en gaf ten antwoord:

— Eene schoone vraag bij mijne ziel! Wel kom aan, waarde Brémont! laat ons hier geene slecht geplaatste aardigheden, en niet van Champagne spreken, als we schier geen water, om te drinken hebben.

— Maar ik scherts in het geheel niet, kapitein! Ik meen het in ernst. Ziet ge daar grunder niet, rechtsaf van den grooten weg, dat groote gebouw welks witte muren door den nevel heen scha-